

Deși nu mâncase era „sătulă în trup și în suflet!”

Acum mulți ani, când trăia încă Maica Stareță Macrina din Pitaria, mi-a povestit următoarea trăire minunată a ei, care i s-a întâmplat în anii întunecați ai ocupației, când era foamete și sărăcie cruntă. Era încă în lume atunci și din cauza lipsurilor mari în ceea ce privește alimentele, cu multă strădanie se hrănea cu o singură feliuță de pâine toată ziua! Nimic altceva! Astfel au ajuns în Săptămâna Mare. În ziua aceea starea ei era dramatică. Seara a mers la biserică și s-a așezat într-un colț, făcând continuu Rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!”, pe metanier. Toți creștinii care ajungeau la biserică, țineau în mână câte o lumânare. Unii o aveau mai mare, alții mai mică.

La cuvintele „Veniți de luați lumină!”, ea nu a mers să ia lumină pentru că nu avea lumânare. „Tu, Hristoase al meu, spunea în sine, ai hotărât să nu țin în mână nici cea mai mică lumânare! Dacă aceasta a fost voința, așa să fie!”

În rugăciunea ei își exprima neliniștea și unele nemulțumiri pentru lipsuri, pentru foametea prin care trecea, pentru că nu avea lumânare, etc. În același timp, cu lacrimi în ochi, spunea continuu Rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!”

Între timp, se spusese „Hristos a înviat!” Începuse slujba Utreniei Învierii. Pe la mijlocul slujbei a leșinat de epuizare, din pricina foamei, fără să fie observată de creștinii din jur. Și-a revenit la citirea Evangheliei din Liturghia Învierii: „La început era Cuvântul și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul” (Ioan 1, 1).

Atunci, i s-a părut că auzea din gura slujitorului, care era și duhovnicul ei, mii de radiouri cerești, proclamând acest adevăr al credinței ortodoxe.

Aceste cuvinte s-au întipărit adânc în sufletul ei, au copleșit-o în întregime, trup și suflet, și i-au creat simțământul nemaiîntâlnit și minunat de săturare: și în inimă, și în simțuri, și în trup. Era cu neputință să-l descrie în cuvinte. Era sătulă și în trup și în suflet! Sătulă!

Mai târziu, i-a venit gândul și înștiințarea lăuntrică cum că Părinții pustiei și marii anahoreți simțeau această săturare și de aceea nu mâncău și nici măcar nu gustau nimic mult timp. Și a început să simtă plinătate în sufletul ei, concomitent cu acea săturare cerească, după mărturisirea ei, cu mireasmă mai presus de lume și gust negrăit. Ca și când ar fi gustat cea mai dulce miere și toate dulciurile din lume.

Simțea cum această dulceață cerească și această săturare duhovnicească îi cuprindeau toate celulele trupului, și toate simțurile sufletului se umpleau de bogăția cerească. Credea că o să-i plesnească inima de multa fericire pe care o simțea, deoarece în timp ce ea slăvea pe

Dumnezeu cu Rugăciunea „Doamne Iisuse Hristoase, miluiește-mă!” și „Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, mântuiește-mă!”, în inima ei cânta „Hristos a înviat!”, nu numai cu mulțimea credincioșilor, ci și cu mulțimea de cete îngerești! De aceea, după ce s-a împărtășit și înainte de a se termina Sfânta Liturghie a plecat foarte repede acasă pentru a nu pierde acea măreție dumnezeiască pe care o trăia în trup și în suflet. Ajunsă acasă, nu a vrut să mănânce nimic din ceea ce îi pregătise o verișoară a sa. Nu voia să bea nici măcar o picătură de apă.

Mi-a spus :

– Părinte Ștefane, buzele mele nu puteau să înțeleagă gustul ceresc pe care-l simțeau. Era, cum să spun, ca și când gustam multă miere de har dumnezeiesc!

(Luptele aspre pe care le ducea Stareța Macrina, când era încă în lume, noi astăzi, nu numai că nu putem să le ajungem, ci nici măcar să le închipuim cu mintea noastră lumească! În contradicție cu eforturile noastre de astăzi care sunt anemice, slabe, ușurate).

*(Protopresbiter Stefanos Anagnostopoulos,
Rugăciunea în lume)*